

## REGÉLŐ.

Pesten vasárnap october 8<sup>kán</sup> 1837.

Megjelen társával együtt hetenként kétszer vasárnap és csütörtökön. Félévi díjja helyben képekkel 5 ft borítéktalanul; postán 6 ft. pengőben. Budapestiek évnegyedenként is válthatnak példányt. A folyóiratnak egyes száma, vagy képe 12 kr. p. p.

## ELBESZÉLÉS.

## Tévesztett szerelem.

(Folytatása)

Atyjáról végre Emmi feledkezék; de Endréről ábrándozva mindent össze vissza beszélt a<sup>z</sup> szomorórittség jeleivel; — néha sirt is, 's ez mutatá, hogy van lelki jelensége is.

Móricz azokat használhatóknak gondolá, Endréről némi kedvező nyilatkozással járulni Emmihez, mely, véleményeként, semmi rossz de jó következtetést vonhata maga után.

Hozzá hajolva Móricz, a<sup>z</sup> legszelidebb hangon szólítja nevéről:

„Emmi! édes hugom, Emmi! ismersz engemet?”

Hosszan rányilnak szemei Emminek.

Móricz ismétli a<sup>z</sup> szólítást.

Emmi némán csóválja fejét.

„Én vagyok szerető bátyád, Móricz!” —

Emmi őt magához öleli, 's halkán sipegi: „Móricz!” —

„Móricz, szerető Móriczod mondja, hogy Endre is szeret tégedet!” —

Emmi eszmélni látszaték; karjánál ragadja Móriczot, 's rá feszíti kérdő tekintetét.

„Igen! Endre szeret! a<sup>z</sup> levelet nem ő írta! Endre szeret! én elviszlek hozzá tégedet, ő majd örülni fog!” —

„Szeret! szeret! nem hitszegő! örülni fog! hozzá! hozzá! vigyel engemet!” — kiáltoz a<sup>z</sup> szédítő örömmek legkifejezőbb jeleivel; de a<sup>z</sup> felugrani akaró visszarogyik.

„Légy csendesen, édes hugom! ha meggyógyulsz, akkor Endréhez mindjárt elviszlek!” Emmi, az örömben fészkelődöt, letartja.

Az öröm-meglepést Emminek lelke még nem vala fölfogható, — és ha jelen lelki helyzetét, ennek a<sup>z</sup> külsőre hatásából figyelve, szemlélem, igen criticus ponton látom őt. —

Megtörtént, mitől féltém Emmimet.

A' betegágyból csak hamar föllábadott; de örültsége azon fokon maradt, mellyre az öröm meglepéssel hágott által.

Mindig Endréről beszélt, 's ha bátyját megpillantá, „Móricz! Móricz!” — kiáltozá, hozzá szaladt, nyakába fogódzkodék, össze megösszecsókolá esdekelve: „Vigy el Endréhez engemet!” —

Illykor, egy ízben, Móricz találta neki mondani: „Várjunk még édes hugom; én irtam Endrének, 's várom, hogy megérkezik!”

„Megérkezik!” — sikolta Emmi — 's az öröm, melly szemébe szökni látszaték, olly elragadtató vala, hogy a' perczen bátyja karjai között özszerogyott.

Nagy meggondolatlan tettet követe ismét Móricz el; — következését maga is tüstént sajnosan láthatá.

„Ni ni! riada Emmi szédültségéből, 's tárt karokkal az ajtó felé iramlva sikolt: „Endre!” — és mintha valakinek áltölelt keblére homorulna, egyensúlyt veszítve földre terül. Egy kissé megüté magát; de Móricztól fölemelve, tüstént szökdécselt örömében; majd mintha valakit kezénél megragadna, a' viszonylátásnak legédesebb szavaival beszélt. Képzelsen olvasóm egy érzékeny viszonylátást, 's úgy itt, a' felől többet nem kell szóllanom.

„Ugy-e! te nem irtad azt!... tudom! tudom! — de lát'd! akkor én azt gondolám!” mondá többi közt Emmi képzelt Endréjéhez.

Ez időtől fogva Emmink jelenörültségében tépelődött.

Reggelenként, öltözködésekor, kopogtatást hallott ajtaján, 's kiáltozá: „Még nem szabad!” — Ekkor öltöztető szobaleányát sietteté, 's alig kapá magára az utósó ruhadarabot, ajtót nyitá, 's köszöntve Endréjét bevezeté. Napestig társalkodott, mulatott 's csevegett vele; de a' beszéd többnyire összefüggés nélküli volt. Néha figyelve fölszóllalt: „Hah! hah!... Endre, hallod-e? a' szép zenét, hallod-e?... jer! tánczoljunk egy kicsinyt!” 's mintha valakihez fogódzkodnék, tánczra kelt. „No no! fogj-meg jobban engemet! eleshetem!” — mondogatá a' szobán köröskörül lejtése közt. — Majd szembekötődött, kergetődött 's bujósokát játszott Endréjével: bukdosott, mint ha kitérne valaki elől; futosott, mintha valakit elfogni akarna, vagy attól elfogatnék. — „Szaladj! szaladj! megfoglak én!” — „Hova buvott a' csintalan!... de hiszen, látlak én az ágy alatt!” — „Hi hi hi! ne bánt! eressz-el engemet!” — 's több illy félék között. — Majd fáradtan, mintha valakit vezetne, zongorájához ment, 's — jer Endre! jer! halld! „a' szép Reményhez!” leült, 's zongorázva énekelt. — Esténként, elváló Endréjét ajtóig kísérté, 's hozzá epedve mondá: „Jó éjszakát! eljőjj ám holnap megint!” —

Igy ment ez naponként, feledve vágyakodását valódi Endréjéhez; — mert ezt neki a' mély ábránd jelenné tevő; — de az napról napra észrevehetőbb bélyegét is mutatá sorvasztó hatásának a' tetsiségre. Emmi szemlátomást soványodék elannyira, hogy végre arczatja halálképhez hasonlita; szemei mélyen üregeikbe fonnyadának, 's kiszáradt egész teste. Egy theoreticus, vagy e' részben csekélyebb tapasztaltságú természet- 's lélek-vizsgáló itt tagadólag rázza fejét; — de az elég tapasztaltságú tudja, hogy, a' vidámság, élesztő erejét a' fölmagasztalt képzelődésnek élénk 's folytonos működése megsemmítve, — milly szörnyű hatású legyen a' testre. — —

Mi természetesb, mint hogy Emmi ágnak esett; — de a' betegség — jóllehet veszélyes — még is olly jótékony hatású volt, hogy a' jelenőrültségnek mintegy fonalát vágta, 's örültsége azon még legszelidebb fokra hágott vissza, mellyen őt a' jelenőrültség előtt szemléltük; — ismét szüntelen Endréhez vágyakodék, 's rimázkodék bátyjának, vinné-el őt hozzá.

Mi már, kedves olvasóim, Rahódyéknál Emmink mellett mintegy másfél évig tartozkodánk; ideje, hogy tovább menjünk.

A' föllábadott Emmivel Mórícz kocsira ült, őt orvosok tanácslására, elme szóródás végett, utazni vivő; de Mórícz az Endréjéhez csillapítlan vágyakodó leánynak akaratját teljesíteni szinlelé, — 's el is vitte volna őt bár mennyire, csakhogy szeretett hugát annyi szenvedés után boldogítsa! —

De mély psychologi kérdés marad: lehetett-e Emmi, az ő körülményeihez képe, Endrével boldog?

Hova lett Endre? senki sem tudá. Rahódy Mórícz, atyjának halála után, tüstént keresteté; de mit sem hallhatott róla egyebet, mint, hogy Kistelky Endre hirtelen eltűnt a' fővárosból.

Útasaink bejárják az ország legszebb vidékeit, meglátogatják annak édenét — az éppen sok főrendű uraságokkal fénylő — Fűredet is. Majd a' hullámzó Balatonra szálltak, 's megtekinték Tihanyt ritkaságaival. Innen túlpartokra evezvén, Somogynak a' tóra dülő részén haladtak tovább. De mind ezek kevés foganattal hatottak Emminek folyvást csilapíthatlan vágyakodásban borongó lelkére.

„Mórícz! — sohajtja Emmi olykoron — mikor! mikor viszesz Endréhez egemet?“

„Hiszen viszlek, édesem! oda viszlek most; de lát'd, Endre messze van!“ — vigasztalá Mórícz, 's a' messzeség alatt, hihetőleg, egy olly hont gondola, hol e' földi vándorságnak vége szakad, hol mindnyájan, az örök béke enyhelyére tért útasok, egymást üdvözlök egykoron. —

„Móricz! Móricz! — Bakonyt látva, rimámkodik Emmi — erdő! lát'd, be szép! magához integet! — Móricz! arra vigy engemet!“ — 'S bátyja nem állhatván ellent esdekléseinek, azon szándékkal, hogy az erdőn átkelvén, X...on egy kedves ismerőst látogatja-meg, utját Bakonynak vevé.

Ki még járatlan a' Bakonyban, könnyen eltéved. — Ez érte Móriczot is. A' nap már leáldozni készült, 's mintegy három óra folyása lehetett már, hogy csárdára vagy még csak emberre sem akadott, ide 's tova bolyongván az erdő belsejében; hol végre a' nyomdoktalan szirtgöröngyös út majd lehetetlenné tette a' kocsival menést. A' nap már egészen leáldozott, midőn egy sima de szinte nyomdoktalan lapályra ért, hol, néhány puska lövésnyit haladta után, már-már csüggedésig borongó lelkét egy a' sűrűségből előbukkant emberalak vidítá-föl. Puska volt vállán, 's úgy látszék, mintha feléje tartana. Móricz leszállott, 's elejébe menve, a' közelgő — mint zöld öltözetéről gyanítható — erdei vadászt üdvözli, 's utba igazításért könyörög.

Jámbor!“ — szólla mély hangon a' mintegy középkort mutató, szőrlepte arcú férjfi, 's majd Móriczra, majd kis távolságban álló kocsijára hosszan mérőtekintetet vete — kegyed igen messze tévedett; legalább is három órafolyás szükséges, hogy a' X-i utat érje, 's éjjel, hogy a' faluba juthasson. Illy késő botorkálás veszedelmes is lehet. Ha meg nem veti kegyed, nem messze lakom, szolgálók éji hálással, 's holnap jó utra kísérem kegyedet. Ha tetszik, a' kocsit meg lehet indítani, 's mi előtte ballagunk“ —

Móricz, a' vadásznak bizodalomra vonzó tekintetén — mert a' természet emberének arczáról még a' csekély emberismerő is olvashat — fölbátorultan, nem győző örömében köszönni a' szivességet. Kocsijához viasszaszalad, betekint, 's intve a' kocsisnak, kalauzához csatlakozik.

„Társamat tekintém-meg — szólla Móricz a' vadászhoz érve — szegény beteges; amott a' szirtgöröngyös út igen megrázta, 's itt a' sima lapályon elszunyadtott.

„Tarsa? nem tarsnéja?... 's a' többi csak a' mély álmnak elfajzott kicsapongása volt?“ — félrefordulva töprenkedék a' vadász magában.

„Vadász úr! mint látom valamiről tűnődik, szolgálhatok?“

„Semmi, semmi! kedves úr, különösnek tetszett nekem, hogy e' találkozást megálmodám.“

„Megálmodá? Eset, csupa eset! — 's tart kegyed valamit az álmról? — hiszi, hogy az álom, mint a' tudósok mondják, h a l á l

képe? — vagy, mint a' vakhitűek ábrádozzák — jövő tükre?... egyik sem ezek közül...”

„Gondolom, kedves úr, mit még mondani akart: halál képe, jövő tükre! epytheton nélkül kép 's tükör eléggé kifejezik az álom lényegét; — mert az álom képtükör, hol phantasiánk az ébrenlélet környező 's környezett tárgyakat, kényeként teremtett tarka szellemképekben, elő-'s visszatükrözi; — 's lehet-e a' tükörben látni többet a' tükrözött tárgyaknál? — De azt még is megengedi kegyed, hogy vannak álmak, mellyek, némileg módosítva, valová teljesülnek; oktalanság volna ugyan ezért, bár milly különös álmából előre teljesülést jóslani; de ha már teljesült, az éber ész mintegy kételkedve álmélikodik 's gyanítja, hogy a' lélek, minél inkább gyengültek a' testiség korlátai, annál fonsőbb tehetségekkel határos. — Én ugy vélekedem: olly álmak, mellyek valová teljesülnek, csak igen mély alváskor szállhatják-meg a' lelket, midőn erre a' testnek lehető legcsekélyebb hatása van, — valamint a' magnes-álomban igen-igen vékony lehet azon kapocs, melly még a' lelket a' testtel függésben tartja. — Különben én az álomról mit sem akarok egyebet tartani, mint azt, hogy az álom a' testnek olly édes enyhület, hol a' nyomorú élet terhei 's keservei enyésznek, elhálnak, — 's a' léleknek olly bájos éldelet, melly a' multaknak leélt örömeit még olly gyakran édes jelenné átteremtheti, és a' jelen 's jövőnek lehetetlenségeit néhány percnyi élettéljes tündérvalová varázsolhatja!”

„Engedelmet bizodalmas nyilatkozásomért, vadász úr! külsejéről ítélve, nem reméltem illy philosophiát találhatni kegyedben!”

„Tudom, mindent csak külsőrül itél a' világ, hol semmi sem az, a' minek látszik, és semmi sem látszik annak, a' mi; — azért olly kedves lakom az erdei magány. Van itt nekem elég gyönyörédeletem, ha vadakat üzve e' rengetegnek phantasiatелjes vidékeit napon-ta bejárom, 's ha a' világnak, ha a' multaknak emléke borongó kedvélyt idéz elő lelkemben, elég ama kopár hegyre másznom, mellyről éppen most ereszkedém-le —, hol azon néhány terebélyes tölgy ide láthatlanná teszi a' régi váromladékot, melly az enyészket képzelmeivel lelkemet a' mulandóság édes álmain egészen egy lehető boldogabb hon küszöbéig ringatja által, hol minden enyészketnek vége szakad!”

*(Vége következik.)*

### PESTI VIZSGÁLÓ.

Rákosi táborlat. — A' bér- és társasági kocsiknak october 3-dik napja ismét gazdag aratással kamatolt; mert déleesti órákban a' két testvér-város lakosainak szinte fele kitódult, megszemlélendő a' tábori gyakorlatot. Ez delután öt óraker kezdetett. Hrabowsky vezér őrnagy dandára a' két tábor-

sánczot megtámadá; alig dördült-el az ostromlók részéről egy két álgyu, az alsó táborsáncznál földingató morajjal lobbantak-fel a' köürögök (Stein-Minen), közáporaikat iszonyú süvöltéssel levegőbe szórók. Tüzes, heves ostrom támadt, míg makacs ellenszegülés után, a' sáncz csak ugyan megrohanással elfoglaltatott, 's a' diadalmas sereg részint a' sánczkarókon részint a' kapun diadallal bevonult. Most a' hangászkarok zengedezései között fenséges cs. kir. fő herczegasszony, az ország nádorneja is, fenséges magzataival, István és Sándor főherczegekkel, kik a' gyakorlatot megsemlélni kegyeskedtek, a' sánczba mentek, honnan hosszab mulatásuk után, a' kiállított sorok előtt kocsin azon helyre mentek, hol ő cs. kir. fenségök tiszteletére elgyujtandó tűzjáték volt felállítva. A' hangászkarok változtatott zengedezései közt gyujtatott-meg a' tűzjáték, melynek többi részei közül legkitünőbb volt a' gyöző díszítmény, egy ezernyi csillagokból alkotott kis templom közepén e' betűket „V. E. H. J. M. D.” és ormán a' két fejű sast előtűntető. — Viglár-mával tért ennek végével a' gyalog és kocsin jött népsereg haza; némellyik a' homokbuczkákon felbukván morogva, mások ennek kedvetlenségét kaczagva, a' bérkocsisok pedig azon ohajtattal:

Évenként mért nincs harminczhat

Tűzi játék és táborlat.

### KÜLÖNFÉLE.

Majlandi sorsjáték. Majlandban élénk készületek tétetnek a' kisdéd-óvó intézet részére megengedett sorsjátékhoz. Valóban, megindító jelenet nézni, mi hévvel iparkodnak a' legelső, legfőbb rangú dámák, a' ki-játszandó tárgyak elkészítésében. Az 500-ra menő nyeremények közt több fenséges kéznek műve is van. — Közelebből a' nyerendő tárgyak nyilvános nézésre tétetnek-ki a' véd-dámák palotájában.

Czifra hirdetmények. — A' „puff” hirdetmények nagy mester-sége azon alapul, hogy egy tárgy, mely csak a' hirdetmény kiadóját érdekli, oly tárggyal hozattassék érintésbe, mely az olvasót érdekli, vagy mely különben nem olvastatott volna-el. — Mennyire honosodott ez az angol földön tenyésztett gyümölcs országban is, következő parisi értesítők szolgáljanak tanúul. — 1) Tegnap előtt este különös természeti tüneményt láttunk. A' port Royal ivhajlásai alól nagy csapat fekete lepke emelkedék-fel, 's hosszas repkedés után, a' bajnok utszán levő „la Victoria” kávéház fedelére szállott, hol oly jeles fagyaltat 's izes reggeli étkeket kaphatni. A' természetbúvárokat e' ritka tüneméyre figyeltetni, kötelelességünknek tartottuk. — 2-dik) Jeles hasonlíthatlan színésznénk, Mars k. a. tegnap éjjel olvasás közben véletlenül meggyújtá ágya függőnyeit. Bútorai szerencsére üreges öntött vasból vannak, Gandillot testvérek gyárából Belleford utszán. Különben az eset gyászos következményeket vonandhata maga után. (Jelenleg minden hirdetmény-gyártó e' hir után szövi össze tárgyait.) Mars k. a. fenséges, felülmúlhatlan tragikai színésznénk tegnap este ágyában, a' szép művészetek utszáján, Hyppolite Souverainnel ujonnan megjelent „Pul” című regénynek második kiadását olvasván, ágyának függőnyei lángha borultak; a' csinos nyomatú könyv, szerencsére nem gyengítő szemét, 's így a' szerencsétlenséget még jókor észrevette. — 4-dik.) Mars k. a. dicső színésznénk, tegnap este két új patent-gyertya fé-

nyénél (bougies de P Etoile, mellynek fontja Richelieu uiszn 2 frankon árul-  
tatik) holmit olvasgatván, egyik gyertyatartó véletlenül feldult, 's az ágyfüg-  
gönynek egyik csusát meggyújtá; a' láng pillanat alatt elotlatott. Ez alka-  
lommal bizonyodott-meg, milly hasznosak e' gyertyák; mert azoknak egyike  
több perczig hevert a' művésznének zöld selyem moiré ágytakaróján, es pe-  
csét-nyomót sem hagyott rajta 's a' t.

Kereszt-névi divat. A' tizenkettedik századig nem volt német or-  
szágban más keresztnev divatban, mint eredeti német. De már ebben 's az  
utána következő századokban bibliai 's más szent nevek száműzék a' haj-  
daniakat. Cromwel idejében már nem elégedtek-meg csupa bibliai nevekkal,  
hanem egész bibliai mondatokat választának kereszt névül, — mint Hume  
mondja — bizonyos Barebonne nevű rajoskodónak mellék neve „Lauda Deum  
in Christo; nam sine eo damnatus fuisset (Krisztusban imádk az Istent; mert  
nélküle elkárhoztam volna)“ — kíta' nép rövidség okáért — mint Hugo Viktor  
írja — kárhozott Barebonnenak nevezett. A' tizenhetedik században német or-  
szágban, 's különösen Lipcse környékén legkedvesebb volt a' Valpurgis  
név. A' tizenhatodik századig minden gyermek csak egy nevet kapott a' ke-  
reszttségben; későbbben már tiszteletnek tartaték a' több név. Ennek követke-  
zésében kapott egy spanyol korona-örökös ötvennégy kereszt-nevet. Jelenleg  
is nagy befolyása van a' divatnak 's korszellemnek a' kereszt-nevek választá-  
sára, és most, még az aljas nép-osztályban is, ritkán hallhatni; János,  
Miska, Sebestény, Kristóf 's a' t. nevet, ezeket Gyulák, Tivadarok, Gvi-  
dók, Ödönök 's a' t. válták-fel. — Sveicznak más izlése volt régibb korban a'  
kereszt-nevek választásában. Midőn I-ső Ferencz francia király a' sveiczi  
köztársaságot kéré-fel fíja kereszt-anyjának, az említett a szonyság elfogadá  
ugyan a' megtiszteltetést, de a' keresztnev választását magának tartá-fel —  
A' király, ki fíját Lajos, Henrik vagy Károlyon kívül más névre keresztel-  
tetni nem akará, zavarba jött, és a' komaságról lemondott, midőn megérté,  
hogy a' kereszt-anya Daniel proféta könyveben elő forduló Sadrach Abed-  
nego 's Mesach nevét szánta a' dauphinnak.

Tanított bolhák. — Egy utazó Aachenből, az ott pénzért muto-  
gatott, tanított bolhákról következőt ír: alig érkeztem meg e' hajdankori,  
emlekteljes városba, egy csapat, a' fogadó előtt állongó ember ezt kérdeze  
tőlem: „láttá már ön a' bámulandó művészeket?“ — Egy másik felkiált: „ter-  
mészet csudája“ — a' harmadik hosszúra nyult bámuló képpel: „nem, ez bo-  
szorkányság! itt nem tisztán megy a' dolog!“ — Ismét egy negyedik: „a'  
világ művelődésikorszaknak megjósolt lélekköltözése létesult!“ — „De hát mi,  
micsoda? — kérdém, a' világ művelődésikorszak említése által felébresztett  
figyelemmel. „Tudja meg tehát ön — mond egy felborzadt hajú fiatalember  
hevesen — hogy falaink között a' soha nem látott, soha nem hallott, állati  
művelődésnek tető-pontját ért „puces industrieuses“ tartozkodnak; a' lejtő, dol-  
gozó, vívó bolhák!“ — 's valósággal, láttam e' bolhákat táncolni, dolgoz-  
ni, vívni; láttam, hogy művészségük nem szemfényvesztés, nem alakoskodás.  
Értse, ki tudja. Szóval, Bertolletto ur bolhált kitanítá. Mi több, veré-  
vel táplálja őket. Kezén megmutatá a' csipés helyeit, mellyen kedvelt „puces  
industrieuses“ci verét szívták. — „Ömek társasága 20 személyből állván,  
naponként — jegyzém-meg — számos vendéget kell táplálnia. — „Pardonnez  
monsieur! — válaszolá — il y a personnes, qui en ont à nourrir de plus.“  
(Engedelmével uram, de vannak személyek, kik több bolhát is táplálnak). —

Egy közel álló fiatal dáma tetteté magát, mintha Bertoletto ur észrevételét nem akarná megérteni, még sem tudá megállani, hogy eper-hasadású ajkacs-kái egy rózsa-lepelhez hasonló mosolyra ne vonuljanak. — Mint mindenütt koldus - botra jut a' művészet: ugy Bertoletto ur is csomó adósságot hagyva maga után, a' kapufától vett bucsút, társaságával.

**Athini hírlapok.** Athinában jelenleg 19 hírlap vagy korszaki folyó-irat jelen-meg: azonban ők is előfizetők szűkében vannak; mert egyiknek csak 18: másoknak ennél is kevesebb, t. i. csak 12 előfizetője van. — Legkapósbb „a' kormány“ czimű hírlap, ennek legalább még is 875 előfizetője van.

**Lég-hajózási divat.** Londonban annyira ment a' léghajózási divat, hogy mult napokban ugyan azon egy nap három léggömb emelkedett-fel; kettő Green testvérek, 's harmadik Graham ur kormánya alatt.

## EMLEKMONDÁS.

### Egy óra.

Egy rövid óra elég javainkat elűni kezünkről  
És fanyar éltünknek végét elhozni.

HORVÁT ENDRE.

### Jutalom.

Restté a' várás nem tesz!  
Ne sajnáld a' szorgalmat,  
Bár vén korodban nyerj csak jutalmat,  
Akkor az még édesebb lesz.

KIS JÁNOS után —

Haza-fiság nem áll szóban. Hol sok a' szó, ott kevés a' tett.

Gr. SZÉCHENYI IST. után —

**Fejlődés.** Minden embernek keblében megvan a' fejlődési csira. melly harmat és fény által ápolva ép növénynyé változik; harmat nélkül elszárad; fény híja nélkül pedig beteg nevededést vesz.

VAJDA után K. H. K. J.

### Tagrejtvény.

Mindent, mi nem felső, elsőm jól említhet;  
Nem fogható tárgyat is gyakran nevezget.  
Másodikom csupán jelennek barátja,  
Bár multnak leánya, és jövőnek atyja.  
Egészem kellemes gyümölcs télen nyáron,  
De azért nem terem minden földhatáron.  
Ősz korban sok veszélyt hozott emberekre,  
Most tárgyu szolgálhat királyi díszekre.

TÁPIÓFI.

Előbbi rejtvény: „esztendeim számà 36; születésem napja sept. 12-ke.

**Figyelmeztetés.** — E' lapoknak jelenleg folyó évnegyedi számai-ból még lehet rendelni példányokat.

Szerkezi Róthkrepf Gábor, halpiacson alul a' Duna partján. 114. szám alatt.

Nyomt. Trattner-Károlyi, urí utsza 612.